

[Hølge Larsen.]

sikre et ikke-socialistisk venstreparti som det radikale venstre medvirken i lovgivningsarbejdet.

Jeg læste for nylig i en avis, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen på et møde havde sagt, at efter næste valg var de radikale færdige. Jeg kunne jo spørge det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, om det er efter, at han har været med til at virkeliggøre sådanne radikale tanker som den økonomiske samordning og udbyttefordelingen, at han mener, at han kan selv. Jeg kunne også spørge, om han finder det attråværdigt eventuelt at blive afhængig af socialistisk folkeparti. Jeg skal lade være med at spørge; jeg vælger at se det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelse fra en anden side, fra en mere humoristisk side. Den blev jo fremsat på et møde med venstremænd på Vestsjælland, og jeg forstår, at det har været et muntert møde; der har været smæk for skillingen og megen morskab. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen glemte måske under al denne munterhed, at med sin udtalelse kom han til at slutte sig til den brigade, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen ellers er fører for, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, der har erklæret, at det er en af hans livsopgaver at udrydde det radikale venstre. En stor opgave, erkender jeg, og jeg ønsker det ærede medlem hr. Poul Sørensen et langt liv, så at han kan få mange års erfaringer for, at han ikke magter opgaven!

Men nu er altså det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og det ærede medlem hr. Poul Sørensen på dette ene punkt marcheret op side om side. De er begge kandidater i Odense, så vi kan forvente, at de vil synge harmonisk duet under næste valgkamp i Odense. Fynboerne, tror jeg, skal nok goutere det. De kan deres H. C. Andersen og vil mindes eventyret om kejserens nye klæder, dog ikke sådan, at de vil sige med den lille dreng: ja men de har jo ikke noget på! Nej, spørgsmålet vil lyde: hvem er det, der har hvad på?

Men der kan også være brug for den klassiske replik fra „Kejserens nye klæder“ i en anden forbindelse. Det berømte „han har jo ikke noget på“ kan anvendes på oppositionens politik i vinter. For ikke

mange måneder siden lød det hånligt fra oppositionen til regeringen: I kan jo bare bruge jeres flertal. Og da regeringen nu har gjort det, angribes den, fordi den fulgte anvisningen. Man fristes til at sammenligne oppositionen med et forvænt barn, der, når det får sine ønsker imødekommet, straks siger: det var ikke det, jeg ville have; det var noget andet.

Hvad var det da, oppositionen ville have haft? Jeg ved det ikke, for kendsgerningen er jo, at oppositionen ikke har haft en politik at sætte op som modstykke til regeringens. Til gengæld har den beklaget sig ustandseligt over manglende tid for derigennem at dække over, at den ikke har vidst, hvad den ville. Det gælder jordlovene, som berørtes periferisk allerede under omsforhandlingerne for et år siden, og som siden drøftedes i landbo-kommission og markedsudvalg, indtil oppositionen bad om at se forslag fra regeringen. Disse forslag blev fremsat den 23. januar. De har altså ligget her i det høje ting nu i mere end 4 måneder og er grundigt drøftet igennem i udvalg. På den baggrund at kræve dem udsat til næste samling er ikke sagligt motiveret. Det må for mig at se skyldes et ønske om at forhale dem, så der intet kommer ud af dem.

På tilsvarende vis var det med helhedsløsningen. Allerede før jul havde det økonomiske råds formandskab påpeget nødvendigheden af en samtidig løsning af forårets økonomiske problemer. Ingen kunne være i tvivl om, at tiden omkring den 1. marts kunne blive kritisk, og det skete netop, da forligsmanden den 18. januar meddelte, at han ikke kunne nå videre med sine forhandlinger. En storkonflikt på arbejdsmarkedet stod således for døren. Regeringen handlede og fremsatte sine forslag, men oppositionen havde intet at stille op som modstykke hertil.

Nu bemærkede jeg i formiddags, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der altid taler så meget om alibi for det radikale venstre, også syntes at ville skaffe sig et alibi for, at hans parti ikke havde haft et modstykke til regeringens helhedsløsning. Jeg lyttede meget interesseret, og jeg hørte, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnte, at venstre havde ønsket